

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa I. w W.
przeciwko J. W. i A. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 października 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
2) przyznaje radcy prawnej M. D. , prowadzącej Kancelarię
Radcy Prawnego M. D. w K. kwotę 3.600,- (trzy tysiące sześćset)
zł, powiększoną o należną
stawkę podatku od towarów i usług, od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w (...) tytułem kosztów nieopłaconej
pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanym J. W. i A. W. w
postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Pozwani A. i J. W. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 października 2019 r., oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 lutego 2018 r., którym zasądzono od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej I. w W. kwotę 309 831,29 zł z zastrzeżeniem,

że zaspokojenie tego świadczenia może nastąpić wyłącznie z prawa własności nieruchomości położonej w wsi P., gmina I..

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że oczywista zasadność skargi wynika z naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 233 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji za własne, mimo że apelacja opierała się głównie na zarzucie sprzeczności ustaleń Sądu pierwszej instancji z materiałem dowodowym.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia

(zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.). Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom, ponieważ fakt przyjęcia przez Sąd odwoławczy ustaleń Sądu pierwszej instancji za własne nie jest tożsamy z faktem, że Sąd ten nie badał stanu faktycznego sprawy. Zgodnie z art. 382 k.p.c. sąd drugiej instancji ma obowiązek dokonania ponownie własnych ustaleń, które mogą obejmować ustalenia sądu pierwszej instancji przyjęte za własne albo różnić się od tych już poczynionych, a następnie poddania ich ocenie pod kątem prawa materialnego, które stosuje z urzędu, niezależnie od podniesionych w apelacji zarzutów. W przypadku, kiedy po zbadaniu całości materiału faktycznego sprawy Sąd odwoławczy doszedł do wniosków tożsamy z wnioskami Sądu pierwszej instancji, w pisemnym uzasadnieniu wyroku w miejsce powtórzenia ustaleń stanu faktycznego zbieżnych z ustaleniami opisanymi już w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji przyjmuje się sformułowanie „Sąd przyjął ustalenia stanu faktycznego za własne”. Okoliczność, że przedmiotem zarzutu apelacyjnego były ustalenia faktyczne nie wpływa na sposób procedowania Sądu odwoławczego, bowiem Sąd rozpoznający apelację ma zawsze obowiązek zbadania od nowa sprawy wedle zasady apelacji pełnej (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2019 r., II CSK 96/18 - niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzekł zaś na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

jw